

Úchylka, aneb „Panebože, došla nám whisky!“ (6.10.2011)

Na tento Donův zoufalý výkřik na konci jejich sněhové blokády si vzpomenu vždycky, když se mi zásoby začínají tenčit. Těmi zásobami nemám na mysli, že mám ještě nenačatou jednu dvě roličky, pro mě je kritickým množstvím – no počítejte se mnou: do skříňky na WC se jich vejde šest a do skříňky v koupelně nejméně celý balík, tedy deset dvanáct. Když se dostanu ke stavu pouhé čtyři roličky v koupelně, začnu být nesvá. A když dokonce není skříňka na WC plná, vyrazím na nákup navzdory tmě, dešti, sněhové vánici či vysokému datu v kalendáři a puls se mi vrací k normálu až ve chvíli, kdy si domů něžně donesu nejméně jeden balík jemného toaletního papíru. Je to má úchylka, nikoli však vrozená. Takto se na mě podepsalo plánovité hospodářství socialistických světlých zítřků.

V dětství jsem musela opakovaně chodit do fronty do drogerie, abych vždy donesla pouhé dva balíčky skládaného toaletního papíru se zeleným potiskem na přebalu. Můj vztah k němu byl ambivalentní. Musela jsem chodit do front, zato jsem si ale postála v zázračně voňavé drogerii. Musela jsem se ho naučit před použitím správně požmolit, aby změkkl, zato jsem si užívala krásné chvíle s jeho zdánlivou nekonečností – dokázala jsem ho vytahovat celé hodiny z plechové krabičky a pak zase vkládat do sebe. (Ano, byla jsem zvláštní dítě.) Mohla jsem si na něj obkreslovat obrázky, na to byl nejlepší občas se vyskytují papír neskládaný, o dost pevnější. Na obkreslování byl jedinečný, ale to bylo tak všechno. Požmolit ho bylo skoro nemožné, neboť se při tom trhal a s děravým toaletním papírem je to skoro jako bez něj.

Mimo to brát si toaletní papír k takovým bezbožným účelům (mám na mysli obkreslování, nikoli požmolování) byla činnost velice riziková. Když na to mamka přišla, pravila přísně, že jestli je sůl nad zlato, nad sůl je toaletní papír, a že ostatně sůl taky není, a vysápla mi z prstíků princeznu s půlkou hvězdy na čele, vrátila papír na WC a bylo vidět, že by ho nejradši přede

mnou zamkla.

Možná existují jiné představy ráje, než mám já. Ostatně, já jsem do svého ráje napůl vstoupila poté, co se Česko za pomoci klíčů procinkalo do konzumní společnosti a regály v obchodech se naplnily recyklovanými i hedvábnými a voňavými roličkami.

A možná je to troufalost, ta moje představa, vlastně vůbec netuším, jak takový ráj, jak to místo za duhou vypadá. Jedno ale vím jistě. Cesta k němu vede sněhobílá a nadýchaná jako nekonečný pás toaletního papíru s heřmánkovou vůní.

(Náš Zvířetník, 6.10.2011)

<http://naszviretnik.net/2011/10/06/105x148-uchylka-aneb-%E2%80%9Epaneboze-dosla-nam-whisky%E2%80%9C/>

{fshare}